

ULTRASISTISK PLATTFORM

Vedtatt på Rød Ungdoms Landsmøte
1989

FORORD.

De siste åra har rasismen vokst sterkt fram i Norge, i form av statlig og privat rasisme, og organisert rasisme på mørkeste høyresida. Siden denne plattformen ble laga, har Norge opplevd sine første rasistiske drap, og overgrep mot innvandrere og antirasister er blitt vanlig.

Vi har opplevd organisering av voldsrasister, og organisering av partier som tilsynelatende bare har ett mål,- å stoppe innvandringa. Bak disse organisasjonene står det godt organiserte høyrekrefter og trekker i trådene. De mobiliserer folk på misnøye med den økonomiske situasjonen, og legger skylda på innvandrere og flyktninger. Voldsangrepene vi har opplevd er ikke uttrykk for spontant fyllerør, som noen velger å bortforklare det med. Dette er et uttrykk for at kampen skjerper seg, og for at disse gruppene er villige til å gå langt i voldsbruk når argumenter ikke holder. De bruker metoder vi kjenner igjen fra fascismens historie. De vinner "gata" gjennom voldsbruk mot opposisjonelle, og nazistenes gamle jødehat er ikledd en ny drakt: innvandrerhets.

Forskriftene til den nye utlendingsloven viser at kritikernes frykt var begrunna. Man legger absolutt strengeste tolkning til grunn, og utestegningspolitikken blir mer effektiv. Norge tilpasser seg EF, og dermed også EF's linje med felles asylpolitikk og stengte grenser. Framtidas Europa vil være omgitt av en høy mur som stenger innvandrere og flyktninger fra den tredje verden ute fra hele Europa.

Rasismen har gitt sterke utslag både ideologisk og gjennom praktisk politikk. Men rasismen har møtt sterk motstand fra en voksende antirasistisk bevegelse. Denne bevegelsen har vår fulle støtte. Rød Ungdom mener det er viktig å ha et syn på hva rasisme er, hvorfor den finnes, og hvordan slåss mot den. Det er utgangspunktet for denne plattformen, og vi håper den kan være et bidrag i en sånn diskusjon.

Rød Ungdoms arbeidsutvalg.

NORGE SOM IMPERIALISTSTAT

Ideen om raser og ideen om at enkelte raser er underlegne folkeslag har gjennom historia blitt bruk for å rettferdiggjøre undertrykking og plyndring av folk i det som i dag kalles den tredje verden.

Det skjedde under slavehandelen. Det skjedde da de europeiske kolonimaktene delte Afrika, Asia og Latin-Amerika mellom seg, og la dem under sitt koloniherrdømme. Og det skjer i praksis også i dag for å rettferdiggjøre de hvites overlegenhet i verden.

Den voksende rasismen i vårt samfunn må sees i sammenheng med Norges rolle i den imperialistiske verden. En imperialistisk verden som er basert på enkelte staters dominans over andre stater og folkegrupper; økonomisk, politisk, militært og kulturelt. Gjennom økonomiske, militære og politiske allianser med de europeiske imperialiststatene og USA, støtter den norske staten i praksis opp om herjingene i den tredje verden, som «de allierte» er ansvarlige for. Herjinger som resulterer i politiske masse mord, gjeldskrise, fattigdom og nød.

Det norske borgerskapet utbytter også tredje verdens folk direkte, gjennom utplassering av kapital og teknologi. I konkurransen om å tilegne seg størst mulig profitt, tvinges borgerskapet til å søke ut i verden på jakt etter billig, uorganisert arbeidskraft og billige råvarer. Dette for å senke kostnadene til produksjon og frakt av varene.

Ved å slagge ut norske skip, kan rederne gi asiater 1/4 av den lønna en norsk sjømann ville hatt for samme jobben. Gjennom store politiske, økonomiske og militære allianser som Norge er en del av, sitter Vesten sammensveisa. Med makt til å herske over verdenshandelen, til å bestemme prisene på varer, hvem som skal ha råd til å kjøpe varene og hva slags varer som skal produseres.

Resultatet er at den tredje verden sitter i så stor økonomisk gjeld til de vestlige landa at avhengigheten til Vesten blir stadig større. 3.verdenland tvinges til å produsere varer til eksport i stedet for å kunne produsere mat til sin egen befolkning. På denne måten kan Brasil være verdens nest største matproduserende land (nest etter USA), samtidig som 40% av barna i Brasil lider av underernæring.

Utenlandske stater og konserner tyner mer og mer ut av tredje verdens ressurser. Klarer ikke imperialistmaktene å opprettholde sine økonomiske interesser med «fredelige» midler, tyr de til militær makt.

Dette er utgangspunktet for bl.a. USA's støtte til Contras-styrkene

i Nicaragua og Pinochets militærdiktatur i Chile, eller Sovjets støtte til Kabul-regimet i Afghanistan. For at Vestens borgerskap (også det norske borgerskapet) skal få godkjenning for den imperialistiske undertrykkinga, og unngå opprør hos sin egen arbeiderklasse, må undertrykkinga rettferdiggjøres:

Tredje verden framstilles som «tilbakestående», og folk i tredje verden framstilles som en grå og ensartet masse. Vestens folk er derimot enkeltindivider som lever i et høyt utviklet demokrati. Det blir dermed lett å akseptere Contras-styrkenes rolle som politi i Nicaragua, der «sosialistene» driver en «uansvarlig» politikk, eller å akseptere at det norske selskapet Helly Hansen fører bedrifter med teknologi til det «tilbakestående» Filippinene. Dette gjør bedriften for å utnytte ressursene der, og slippe å betale for den dyrere norske arbeidskraften, uten å tilføre Filippinene noen ting, og uten at Filippinene har innflytelse over produksjon eller del av profitten.

Gjennom bl.a. massemedias ensidige fokusering på sult, slum og frustrasjon i den tredje verden, blir vi sittende igjen med et verdensbilde der svarte folkemasser sitter tiltaksløse og uten krefter til å styre sitt eget liv og det samfunnet de lever i. Mens de faktisk er tvunget inn i en kunstig fattigdom p.g.a imperialismens utbytting.

Dette usynliggjør tredje verdens folk som verdige mennesker, og rettferdiggjør dermed Vestens utbytting av den tredje verden. På denne måten avler den imperialistiske utbyttinga rasisme.

Når imperialismen føler seg trua, kan rasismen legalisere undertrykkinga, men også splitte motstanden. Ved å hevde at tredje verdens folk på flukt er en trussel mot oss, bl.a. mot våre arbeidsplasser og vår kultur, splittes norske arbeidere og tredje verdens folk.

Den imperialistiske undertrykkinga bunner i en interessekonflikt. Det fattige flertallet på jorda og lederne for det imperialistiske systemet står mot hverandre i kampen om å styre ressursene i verden. Motsigelsene står ikke mellom nordmenn og innvandrere slik mange hevder.

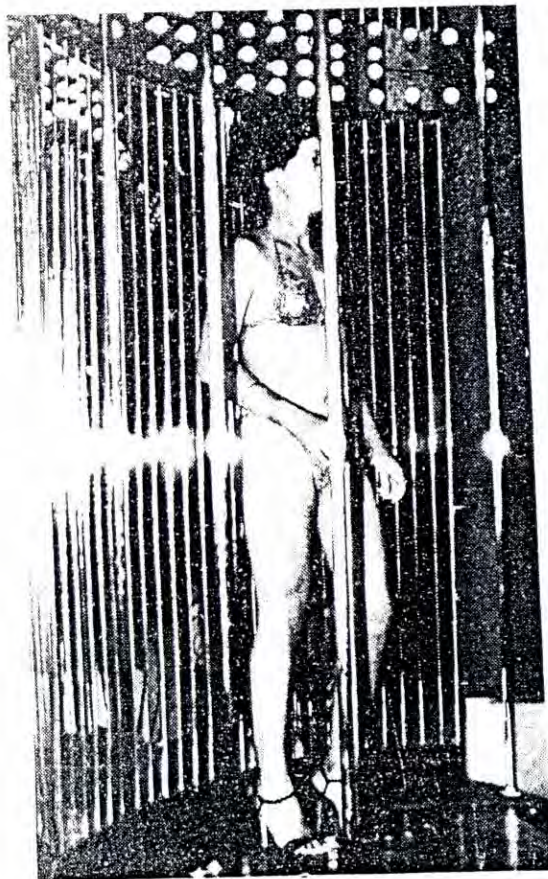
Den norske arbeiderklassen og tredje verdens folk har felles interesser, fordi vi har felles fiende: Det imperialistiske systemet, som gjør det mulig for et lite mindretall å drive sitt kyniske spill mot det store flertallet av folk.

Vestens kvinner har for eksempel felles interesser med thailandske prostituerte, som selges som vare til amerikanske turister og norske menn som vil kjøpe seg ei kone. Prostitusjonen og kvinnehandelen kan rettferdiggjøres av rasismen og kvinneforakten. Vestens kvinner vil aldri

bli fri fra undertrykking så lenge norske selskaper selger sex-reiser til Thailand og undertrykker kvinnene der på det groveste.

Rød Ungdom ser den internasjonale solidaritetskampen som en viktig del av kampen mot rasismen. Vi vil jobbe for at den norske arbeiderklassen skal støtte den kampen som frigjøringsbevegelsene i den tredje verden fører mot imperialismen, og for den nasjonale sjølråderetten.

Arbeidere og undertrykte i alle land, foren dere - er vår parole. Og spørsmålet blir om vi allierer oss med folket i tredje verden, mot de som har makta, eller om den hvite arbeiderklassen allierer seg med sine egne makthavere og sparker nedover i verdenshierarkiet.

Rasisme, sexism og kvinneundertrykking, tre sider av samme sak. Kvinnekamp er også kamp mot rasistisk undertrykking.

RASISMEN SOM EN DEL AV DEN EUROPEISKE KAPITALISMEN

I etterkrigstidas Europa ble mye av den økonomiske oppbygginga basert på «importert arbeidskraft»- innvandring var nødvendig for å klare å gjenreise Europa som et imperialistisk senter. Men disse innvandrerne skulle bare være arbeidskraft som skulle fylle kapitalens daværende behov, og sendes ut igjen når det ikke var bruk for dem lenger. Bare enslige menn fikk komme, og det var i mange europeiske land forbudt for dem å ta med seg familien. De ble annenrangs arbeidere som ble diskriminert i forhold til bolig, lønn og utdanning, og som var uten politiske og demokratiske rettigheter. Rasismen var nødvendig for å redusere dem til annenrangs og ikke likeverdige arbeidere og samfunnsdeltakere.

Da det ble krise i økonomien og kapitalens behov skifta, ble de «liberale» innvandringsreglene skjerpet og grensene stengt for arbeidsinnvandrere fra den 3. verden. Innvandringspolitikken fungerer rasistisk fordi den stenger ute de som er definert som uønsket, mens åpner grensene for hvit «ekspertise».

I de europeiske landa hvor arbeidsinnvandrerne har bosatt seg, lider de fortsatt under mangel på elementære demokratiske rettigheter og forskjellsbehandling. 2. generasjonsinnvandrere får ikke automatisk rett til statsborgerskap og garanti for opphold i mange land.

RASISME OG KLASSEKAMP

Levekåra til folk i Norge er blitt drastisk forverra. Skoleplasser blir lagt ned, helsesektoren blir «slanket» og arbeidsløsheten øker sterkt. Den politikken som makta i Norge fører, skaper med andre ord kraftige økonomiske og sosiale forverringer for flertallet i dette landet.

I en slik situasjon er det lett at den fortvilelsen og forbannelsen som folk føler, blir retta mot andre folk som står i samme situasjon. Andre arbeidsløse blir sett på som konkurrenter, folk som må gå på sosialkontoret blir sett på som snyltere osv.

Dette er mekanismer som kommer fram så lenge disse problemene

blir sett på som individuelle. Som hver enkelt persons personlige problemer, ikke problemer som er skapt av de eksisterende maktforhold. I lys av dette må den økende folkelige rasismen ses. Folkeaksjonen mot innvandring, som er de fremste organisasjonen som sprer en bevisst rasistisk politikk og ideologi, griper nettopp inn i den kampen folk fører for skoleplasser, arbeidsplasser og en sterk offentlig sektor.

Folkeaksjonen mot innvandring og FrP påstår at flyktninger og innvandrere fra den tredje verden er årsaken til de sosiale og økonomiske forverringene for folk i Norge. De sier at de svarte kommer hit for å snylte på oss nordmenn, de koster oss millioner osv. Deres argumentasjon underbygges av regjeringen, som også har nytte av at folk slåss mot innvandrere i stedet for mot den offentlige nedskjæringspolitikken. Denne splittelsen fører til at folk retter kampen mot feil fiende.

Denne propagandaen er sammenfallende med det synet som makta i Norge har på folk generelt. Daglig kan vi lese og høre at arbeidsfolk har dårlig arbeidsmoral og krever for mye. Det blir nærmest framstilt som om arbeidsfolk snylter på staten og storkapitalen. Denne løgnpropagandaen er nødvendig for å fordekke det faktum at kapitalismen som system ikke kan utvikle et samfunn til det beste for flertallet. For så lenge de kortsiktige profittinteressene får rå, blir ti-tusener på ti-tusener kasta ut i arbeidsløshet og dermed stempelt som ubrukelige i kapitalens øyne.

Problemet er at de som styrer og har makta, ser det som sin fremste oppgave å tilrane seg og utbytte de rikdommene som flertallet skaper gjennom sitt arbeid. Derfor klarer dette systemet heller ikke å få fram den ressursen som menneskets skaperkraft er, og folk blir sett på som et problem.

Kampen mot rasistiske fordommer i det norske folket, er en kamp for å samle den kampkrafta som finnes mot den virkelige fienden. Det er en kamp mot splitt-og-hersk-politikken til makta og maktas allierte. Splittelse i folket vil bare føre til nederlag i kampen for arbeidsplasser og skoleplasser.

For hver gang en person fra den tredje verden får skylda for at vi mangler skoleplasser eller arbeidsplasser, vil muligheten til å løse disse problemene bli enda mindre. Kampen mot rasisme handler også om hvem det norske folket skal alliere seg med i verden. Skal storkapitalen lykkes med internasjonaliseringa og samling rundt den norske konkurranseevnen må de vinne støtte i den norske arbeiderklassen - mot folket i den 3. verden.

Solidaritet blir ofte framstilt som en handling de velbergete utfører ovenfor de svake og lidende. Denne framstillinga skjuler og fordekker. Begrepet og handlinga solidaritet krymper gjennom denne framstillinga inn til en form for veldedighet - almisse. Solidaritet dreier seg tvert imot om samhold, fellesskap og gjensidige forpliktelser til støtte og hjelp. Første gang ordet solidaritet ble brukt i Norge, gjaldt det en streik på Aker Mek. i 1884, mot et lønnsnedslag på 10 %. For første gang ble det samlet inn streikestøtte til de streikende. For poenget var at denne streiken gjaldt mange fler. Seiret arbeiderne der, ville andre følge eksemplet. Solidarisk støtte til de streikende var hjelp til selvhjelp.

- Det er nettopp her kampen mot rasisme og imperialismen står i dag.
- Nemlig kampen for å utvikle en bevissthet og en aktiv solidaritet som er en virkelig støtte til de kreftene som kjemper mot kapitalmakten og imperialismen. Derfor må kampen mot rasismen gå hånd i hånd med en aktiv støtte til frigjøringsbevegelser i 3. verden som kjemper mot imperialismen og for nasjonal sjølråderett.

Kampen handler om hvem vi skal alliere oss med, vårt eget borgerskap eller de som slåss mot imperialismen, som her: eritreerne.

DEN SOSIALDEMOKRATISKE RASISMEN

Norge har lange tradisjoner på statlig rasisme. Det har opp gjennom historia vært lover som i tur og orden erklærte jøder, jesuitter, sigøynere og andre folkeslag uønska, og stengte grensene for dem. Fornorskningspolitikken ovenfor samene er også en politikk med dype og lange røtter i Norge.

Den statlige rasismen har også i dag to sentrale element: Disse to elementene er nøye knyttet sammen. Det er to sider av samme politikk, og de utgjør til sammen den statlige rasismen. For det første: Lover, regler og praksis som på en systematisk måte diskriminerer og utestenger svarte fra Norge. Dette er behandlet lenger ut i dette kapittelet.

For det andre: Fornorskning av minoritetsgrupper i Norge - slik at de som grupper ikke skal bli noen trussel for den norske herskerklassen. Ikke-norske folkegrupper skal bli norske - men norske uten samme rettigheter som andre norske; norske på bunnen av det norske samfunnet.

Men den statlige rasismen trer ikke åpent fram. Myndighetene gjør forsøk på å dekke over; skjule med pene ord det politikken egentlig dreier seg om. Den sosialdemokratiske statlige rasismen har derfor tatt en egen form, som henger nøye sammen med sosialdemokratiets ideologi for å administrere kapitalismen: For sosialdemokratiet er klassesamarbeid og tilsløring av interessekonfliktene i samfunnet det sentrale. I sosialdemokratiets verdensbilde, blir derfor samfunnet framstilt som et harmonisk og stillestående samfunn. Alt som kan «forstyrre» denne «harmonien», blir sett på som et problem som må fjernes i utgangspunktet.

Begrepet «kulturkonflikt» er derfor sentral i sosialdemokratiets begrunnelse for sin rasistiske praksis. Dersom det kommer «for mange» svarte folk til Norge, vil det oppstå skadelige «kulturkonflikter», som vil ødelegge den «harmoniske balansen» i det norske samfunnet.

BEGREPET STATLIG RASISME

Når man bruker begrepet statlig rasisme, sier man at staten utøver rasisme. Denne utøvelsen skjer gjennom lovverket; den skjer gjennom politiske signaler, politisk praksis og politiske uttalelser.

Norge har en rasistisk innvandringspolitikk. Den er ikke bare restriktiv; den er åpent rasistisk. Den stenger grensene for innvandrere fra den tredje verden, og den gjør det vanskeligere og vanskeligere å få godkjennelse som politisk flyktning. Den politiske praksisen, og de politiske uttalelsene har som formål å underbygge innvandringspolitikken.

Når justisministeren sier at 80% av de som kommer er falske asylsøkere, skaper dette fordommer og mistenkeliggjøring. Enhver flyktning som søker asyl ansees som en løgner inntil det motsatte er bevist. Når helse- og sosialsefer bruker økningen i antall asylsøkere for å forklare nedgangen på budsjettene, er dette en splitt-og-hersk-politikk som setter nordmenn opp mot innvandrere og flyktninger.

FREMMEDFRYKT OG STATLIG RASISME

I Norge er «utlendingers adgang til riket» regulert av innvandringsstoppen og den nye Utlendingeloven. Det er i prinsippet ikke mulig for en person fra land utenfor Skandinavia å få arbeids- og oppholdstillatelse i Norge. Dette var en konsekvens av innvandringsstoppen, som i utgangspunktet skulle være en midlertidig forordning. Men i stedet ble den slått fast som en permanent lov ved at Utlendingsloven ble vedtatt i juni 1988. Ellers får bare flyktninger som er godkjent av UDI og Justisdepartementet oppholdstillatelse.

Man har også operert med noe som heter oppholdstillatelse på humanitært grunnlag, der man har lagt til grunn at en person er i fare selv om hun ikke tilfredsstiller alle kriteriene i Flyktningekonvensjonen. Å hindre folk politisk asyl er å frata dem status og rettigheter som virkelig forfulgte. Denne praksisen gjør det samtidig lettere å drive propaganda for at de flyktningene som kommer til Norge ikke er «ekte» flyktninger. I den nye Utlendingsloven er det en klar målsetting å få ned antall oppholdstillatelser på humanitært grunnlag.

Innvandringsstoppen har fungert rasistisk så lenge den har eksistert. Den har først og fremst ramma mørkhuda innvandrere fra fattige land i den tredje verden. Disse har blitt stoppa og sendt ut igjen. Mens forskjellig «ekspertise» fra USA og Vest-Europa har blitt ønska velkommen gjennom forskjellige dispensasjoner fra innvandringsstoppen. Dermed har man vist at dem man vil stenge ute er de som kommer fra den tredje verden. Det er dem som utgjør et «problem» som

er uønska i Norge. Ikke bare nekter man dem adgang ved ankomst til Norge. De fleste har store problemer bare med å få besøksvisum til Norge.

Hvis f.eks en pakistaner skal hit på ferie, får han ikke visum. Grunnen er at myndighetene mistenker han for å ønske å bosette seg i Norge. Han sees på som en «snik-innvandrer», og mistenkeliggjøres i utgangspunktet. Mens en amerikaner (hvit) sjølsagt har andre hensikter, og slipper visumproblemer.

ER FORDOMMER OG FREMMEDFRYKT HOVEDPROBLEMET?

Kampanja «Ja til et fargerikt fellesskap» hadde som målsetting å bli kvitt fordommer og fremmedfrykt - for å få bukt med den økende rasismen i Norge. Er det en sånn strategi vi må velge?

Er det enkeltmenneskets tanker og følelser det er noe galt med når sjefen for narkopolitiet går ut og sier at nesten alle gambiere i Norge er narkotikalangere? Er den nye utlendingsloven et produkt av feile tanker hos det norske folk?

Å si at fremmedfrykt er et hovedproblem, er å skyve ansvaret over på vanlige folk. Fremmedfrykt fremstilles som noe udefinerbart; muligens medfødt, som ingen har gitt en skikkelig beskrivelse av. Er det noe som ligger latent i oss alle, som gjør at vi har en medfødt 9. sans som gjør oss redd alt ukjent, fremmed og uvanlig? Jovisst har folk fordommer. Mange er skeptiske til andre vaner. Mange tror at de fleste gambiere er narkotikalangere, som de ihvertfall ikke vil ha i sitt borettslag. Men hvor kommer disse ideene fra? Mange er overbevist om at de som kommer hit for å søke tilflukt egentlig kommer for å snylte på våre velferdsgoder. Mange tror at innvandrerne er årsaken til arbeidsløshet, mangel på boliger og sjukehuskøer.

Men hvorfor tror folk det? Fordi de daglig blir matet med argumenter som skal underbygge den rasistiske innvandringspolitikken regjeringa fører. Disse ideene har ikke falt ned fra himmelen. Skepsisen og mistenkeliggjøringa har blitt skapt, og passer bra for å forsvare politikken og splitte folk ut mot hverandre. Å skyld på enkeltmenneskets fremmedfrykt og fordommer er å hoppe elegant bukk over det faktum at rasismen som ideologi tjener en hensikt. Det er å bære blind for at myndighetene i Norge offensivt bygger opp under rasismen. Samtidig som de finansierer «Ja til et fargerikt fellesskap» for å dekke seg bak et skall av humanisme, medmenneskelighet og offervilje.

Man har kampanje for å få folk til å **tolerere** innvandrere. Men de ber ikke om toleranse; de slåss for like rettigheter. Og det er det norske lovverket som forskjellsbehandler og fratar flyktninger og innvandrere politiske rettigheter.

JA TIL ET FLERKULTURELT NORGE

I den statsbetalte kampanja «Ja til et fargerikt fellesskap» ble rasismen inntørket til et spørsmål om fordommer og holdninger. På mange måter fungerte denne kampanja som en lynavleder i forhold til den statlige rasismen. For har det virkelig vært et ønske om å utvikle Norge til et flerkulturelt samfunn, måtte dette ha fått konsekvenser i form av like rettigheter og muligheter for innvandrere. Men dette har aldri vært et aktuelt spørsmål for det norske statsapparatet.

Så lenge det er arbeidsmarkedet og de kortsiktige profittinteressene som skal bestemme samfunnsutviklinga, vil det være det ensarta Norge som er idealet. Det mangfoldet som det kapitalistiske systemet smykker seg med, eksisterer ikke. I virkeligheten er det bare rom for enfold og forflatning. Kommersialisering er målet for det meste. Dette enfoldet suger også næring fra den misforståtte likhetsideologien. Den sosialdemokratiske «likheten» betyr kontroll og administrative tiltak for å skjule undertrykkinga og utbyttinga. Den betyr ikke å gi folk de samme mulighetene.

Men i denne likhetsideologien ligger det også at motsetninger og ulike interesser blir fornektet. Dette gir fort næring til ideene om at det bare finnes en nasjonal interesse. «Vi er alle i samme båt - og vi må sammen trekke lasset».

Et virkelig flerkulturelt Norge vil utfordre det herskende verdensbildet, og gi pusterom for andre kulturer, og andre måter å organisere samfunnet på. De reelle motsetningene som finnes, vil komme til uttrykk. Da er det sannsynlig at mange myter vil sprekke, og forestillingen om at «Gud er norsk» vil få vanskeligere levekår. Herskerklassens muligheter til å absorbere og nøytralisere de avvikende levemåtene og tenkemåtene, vil bli redusert. Dessuten vil et virkelig flerkulturelt Norge komme i konflikt med kapitalismen som system. For det vil bety kamp for like rettigheter og muligheter - og vil derfor være umulig så lenge rasismen er innebygd i det økonomiske og politiske systemet.

Rød Ungdom vil kjempe for at den ikke-norske befolkninga i Norge får en skikkelig undervisning i sitt eget morsmål, og at de får en skikkelig norskopplæring. På samme tid må forholdene legges til rette for at de forskjellige kulturene og folkene kan danne sine egne organisasjoner og trossamfunn. Det må være en plikt for staten å støtte

disse, på lik linje med de norske organisasjoner. For det er først når de forskjellige kulturene får beholde og utvikle sin egen kulturidentitet at det kan utvikles en gjensidig respekt mellom kulturene.

Det er først og fremst det norske lovverket som undertrykker innvandrerkvinner.

INNVANDRERKVINNER

Mange har et syn på innvandrerkvinner som reduserer dem til stakkarer. Det er synd på dem som kommer fra en så kvinneundertrykkende kultur, som må føde så mange barn, som er underlagt mannen sin osv. Hvis vi mener dette, har vi et syn på verden som ikke samsvarer med innvandrerkvinnenes virkelighet. For det er ikke først og fremst mannen eller kulturen som undertrykker dem. Det er norsk lov, som reduserer dem til annenrangs borgere og vedheng til mannen sin.

Innvandrerkvinnene har ikke en gang likestilling på papiret; bl.a. avhenger deres rett til opphold i Norge av ekteskapet. Og hvis de skiller seg i løpet av de tre første årene, blir de sendt ut igjen. Derfor er kampen for likestilling, og mot det norske lovverket, det de ser på som sin viktigste kamp.

DEN NORSKE STATEN OG SAMENE

Den samiske nasjonen er basert på fire grunnleggende faktorer:

- De samiske næringene; basisen for den samiske økonomien.
- Den samiske kulturen.
- Det samiske språket.
- Felles bosettingsområde for store deler av den samiske nasjonen. Tidligere var samene enerådende eller dominerende i disse områdene.

Den samiske nasjonen blir undergravd dersom en av disse faktorene faller bort. Den norske staten har konsekvent undergravd den samiske nasjonen. Både gjennom tvangstiltak, men også gjennom å nekte samene rettigheter dersom de ikke underla seg den norske statsmakta: De samiske næringene er blitt undergravd gjennom at staten har konfiskert mer og mer av samenes område - mens samene til gjengjeld har blitt tilbudt lønnsarbeid i storsamfunnet. Dette har f.eks. undergravd den sterke stillingen samekvinnene tradisjonelt har hatt i den samiske kulturen.

Den samiske kulturen har blitt utsatt for rasistiske angrep i århundrer. Storsamfunnet har lagt mest mulig hindringer for utøvelse av samisk kultur, f.eks. i forhold til utgivelse av bøker, et NRK som bare sender norsk, latterliggjøring av den samiske kulturen osv. Det samiske språket har blitt undergravd gjennom at samene for å få rett til utdanning måtte oppgi det samiske språket. Fram til 1969 hadde ikke samiske barn opplæring i sitt eget språk på skolen. Det var heller ikke lov til å prate samisk i friminuttene.

Selv i dag finnes det veldig få skolebøker på samisk - slik at barn som har samisk som morsmål ikke får en fullverdig utdanning på sitt eget språk. Det samiske språket blir også undergravd gjennom at de ikke har rett på offentlige tjenester på sitt eget språk. For å få tilgang til helsetjenester, ligningskontor, trygdekontor og sosialkontor, må samene ofte både snakke og forstå norsk. Den offentlige administrasjonen i samiske områder er ikke pliktig til å bruke samisk.

Den norske staten har også en lang tradisjon i å ta fra samene retten til land og vann i samenes område. Utbygginga av Alta-Kautokeinovassdraget er det siste store eksemplet på denne politikken.

Rød Ungdom mener samene må tilkjennes rettigheter som egen

Samenes kamp for sjølråderett ble møtt med bøter og fengsling.

nasjon i Norge. De må få fulle nasjonale rettigheter; råderett over eget territorium, rett til å opprettholde sitt eget språk og sin egen kultur, og rett til å opprettholde de samiske næringer.

De samiske organisasjonene må anerkjennes som representative organer for det samiske folk, og må ha forhandlingsrett ovenfor myndighetene. I saker av fundamental betydning for den samiske nasjonen, må det samiske folket ha den avgjørende myndighet.

For at samene reellt skal få rettigheter som egen nasjon, må storsamfunnet yte sitt. Samene har i århundrer blitt tappet for ressurser, og betaler i dag f.eks. skatt til den norske staten. Det må derfor bevilges egne midler til samiske bøker o.l.

ÅPNE GRENSER - HVA LEGGER VI I DET

Norge har i dag stengt grensene for innvandring fra den tredje verden. Dette er ikke en isolert politikk fra Norge, men en felles politikk fra hele Vest-Europa. Muligheten til å søke asyl var lenge den eneste muligheten til å få oppholdstillatelse. Men også denne muligheten strammes inn nå, sjøl om den er nedfeldt i internasjonale avtaler.

Innvandring til Europa framstilles som et stort problem, og en trussel mot vår trygghet. For å vurdere sannheten i dette, må vi se på helheten i vår internasjonale plassering. Et av de viktigste målene for regjeringas politikk, er å internasjonalisere norsk økonomi. Norsk økonomi skal gjøres mer avhengig av eksport og import, og vi skal tilpasse oss til EF-markedet. Norge skal bli mer direkte knyttet til imperialismen, og det norske borgerskapet skal inngå en sterkere allianse med den internasjonale storkapitalen.

Eksempler på denne politikken er:

- *Oppheving av handelsrestriksjoner. F.eks. importvernet og tollbestemmelser for å verne norsk landbruk og industri.*
- *Støtte til norske nyetableringer i EF og andre land. Mens norske selskaper legger ned produksjon i Norge, oppretter de samtidig ny produksjon i andre land.*

- Ensidig satsing på olje og andre eksportretta næringer. Nesten alle nyinvesteringer går til disse sektorene - mens produksjonen som er retta mot det innenlandske markedet skrumper inn.
- Allianser med USA og EF-imperialismen i krigen mot 3. verden. I internasjonale organer går Norge nå ut med en mer offensiv støtte til frihandelstiltak, og oppheving av alle restriksjoner på den frie kapitalbevegelsen.

Også i andre sammenhenger driver Norge en politikk for åpnere grenser. Vi er medlemmer i det vestlige militærsamarbeidet i NATO, og vi har ikke et uavhengig nasjonalt forsvar. Vi har fullstendig åpna grensene for den amerikanske og europeiske kulturimperialismen. Utenlandske TV-selskaper har fri adgang til Norge. Offentlige bevilgninger til det norske kulturlivet blir skåret ned.

Vi opplever på grunn av dette et sterkt press på norsk språk og kultur. Bl.a. produseres det færre bøker - også lærebøker - slik at det er mindre kunnskap tilgjengelig som er skrevet på norsk. Det samme gjelder f.eks. filmproduksjon, TV-produksjon og norsk musikk. Den internasjonale kapitalismen går i en liberalistisk retning. Samfunnsutviklinga blir mer og mer overlatt til markedskreftenes tilfeldige spill, og den politiske styringa av utviklinga er blitt kraftig redusert.

Denne liberaliseringa skjer **kun** mellom de imperialistiske landa. Det er ikke snakk om noen virkelig frihet for verdens folk. Derfor blir det samtidig ført en innstramningspolitikk ovenfor den 3. verden. Stengte grenser for folk fra 3. verden er en del av denne innstramningspolitikken.

Flertallet av verdens befolkning bor i den 3. verden. Samtidig som de imperialistiske landa systematisk tapper 3.verden for rikdommer. For at det imperialistiske borgerskapet skal beholde makta si, må denne utbyttinga fortsette. Dette er den viktigste årsakene til de krigene og de krisene i 3.verden land, som produserer flyktninger. Imperialistlandene i Nord, sitt svar på dette er å stenge grensene for folk fra den 3. verden.

Rød Ungdom er mot den internasjonale apartheid-politikken. Rød Ungdom er for å åpne grensene for mennesker på flukt, mennesker som flykter fra kriger og kriser som kapitalismen/imperialismen har skapt.

ÅPNE GRENSER OG DEN NASJONALE SJØLRÅDERETTEN

Åpne grenser er først og fremst et politisk spørsmål. Rød Ungdom forsvarer alle nasjoners rett til sjøl å styre sin utvikling, så lenge de ikke undertrykker andre nasjoner. Nasjonalgrensene virker i dag progressivt for de fleste land, spesielt for landa i den tredje verden. Rød Ungdom mener det er riktig at Norge har åpne grenser for folk som kommer fra den tredje verden. De utgjør ingen trussel mot den nasjonale sjølråderetten.

Det som er en trussel mot den nasjonale sjølråderetten er de imperialistiske statene og monopolene. EF er et eksempel på en organisering på storkapitalens premisser. Der er det åpne grenser for kapitalen, men stengte grenser for folk fra den tredje verden. Rød Ungdom er for å åpne grensene for likeverdig handel, samarbeid og inn- og utvandring. Norsk imperialismen må stoppes. Ressursene må brukes til å løse fattigdoms- og miljøkatastrofene som den planløse kapitalismen har skapt.

Åpne grenser er et spørsmål om planlegging. Ideen om at en folkeøkning i Norge skulle bli et problem er feil. Den bygger på en løgn kapitalismen har skapt. Det er ikke sann at folk bare bruker og bruker, og at folk koster penger. Tvert i mot er det vanlige folk som arbeider og produserer verdier. Det er folk som er den viktigste ressursen i et land.

Dette kan vi vise enkelt: Det er ikke antall folk som bor i et land som bestemmer hvilken levestandard de har. Tvert i mot fins det både fattige og rike land blant de mest folkerike landa i verden.

Det er heller ikke sann at det er folketettheten som bestemmer levestandard og rikdom. Både Japan og flere land i Vest-Europa hører til de landa med størst folketetthet, og hører samtidig blant de rikeste landa i verden.

ER ÅPNE GRENSER MULIG I NORGE?

I Hjelledalen i Stryn kommune skulle 100 chilenske asylsøkere kastes ut våren 1989. Hele bygda stilte seg bak dem fordi de tilført bygda arbeidskraft og kunnskap. Problemet var ikke flyktningene, men regjeringas mål om å ta imot færrest mulig asylsøkere. I Norge planlegges det ikke for en fornuftig bruk av arbeidskrafta og ressursene i landet. Det planlegges ikke for Distrikts-Norge, og det planlegges ikke for innvandring. I en sann sammenheng vil alle menneskelige behov som

ikke umiddelbart er lønnsomme bli et problem. Dette rammer innvandring, og det rammer f.eks. også gamle nordmenn.

Rød Ungdom mener at Norge trenger en plan for omstilling av hele samfunnsutviklinga. Et godt liv i framtidens Norge kan bare sikres gjennom:

- *Direkte folkestyre. Nedbygging av det statlige og private byråkratiet.*
- *En økonomi som er underlagt folkestyret, og som ikke baserer seg på rasering av miljø, og utbytting av den 3. verden.*
- *En økonomi som baserer seg på folk som en ressurs, og ikke på jakten på størst mulig fortjeneste.*
- *Et sosialistisk Norge.*

Regjeringas politikk er først og fremst styrt av behovet for kontroll med den 3. verden, og ikke av folket i Norge sine behov. Rød Ungdom mener at kampen for åpne grenser i Norge i dag først og fremst er en kamp mot regjeringas restriktive asylpolitikk. Denne politikken rammer tusenvis av mennesker på flukt fra den 3. verden. Samtidig krever vi at innvandringsstoppen oppheves. På lang sikt er dette en kamp for et annet samfunn som ikke ser på folk som et problem som koster penger.

KJEMP MOT RASISMEN

I dag er de rasistiske kreftene i Norge på frammarsj. Med den nye Utlendingsloven har staten sikra seg et redskap som befester den statlige rasismen, og gjør rasistisk praksis om til lov. Med den i hånda kan staten tilpasse utlendingers rettigheter til de politiske strømninger, og til forskjellige politiske mål. Loven har sørga for at antall nye asylsøkere er kraftig redusert i Norge. At staten samtidig ble avkledd en del humanitære prinsipper tas med på lasset. For det er faktisk ikke så mange stemmer å hente på å forsvare asylretten.

Regjeringa har med sin innvandringspolitikk klart å gjøre innvandrere til lynavledere for misnøye. Den statlige politikken spiller ballen over til høyresida og den organiserte rasismen, som aktivt

propaganderer for det som staten gjør, men ikke sier. På den måten trekker den statlige og den organiserte rasismen næring av hverandre. For med økning av rasistiske strømninger i folket, kan staten forsvare en ytterligere innstramning av innvandringspolitikken.

Mot den norske rasismen står en allsidig anti-rasistisk front. Kjerna i den anti-rasistiske fronten er de som har åpenbare egeninteresser av å slåss mot rasismen: svarte nordmenn og innvandrere fra den tredje verden. Samtidig er anti-rasisme et spørsmål om bevissthet, og et spørsmål om å se fellesinteressene mellom norske nordmenn og innvandrere. I fronten fins et bredt spekter av folk som med forskjellig begrunnelse har reist kampen mot rasismen. Denne bredden er en styrke for kampen; det blir ikke så lett å isolere den anti-rasistiske motstanden.

Samtidig er det viktig å finne felles uttrykk for anti-rasismen. I dag er det SOS-rasisme som peker seg ut som den samlende organisasjonen. Vi trenger en sterk anti-rasistisk bevegelse for å klare å møte angrepene fra staten og FMI. Uten en samlende bevegelse vil motstanden lett bli splitta og kun lokal.

Målet med den organiserte anti-rasismen er ikke å samle motstanden bare der, men å få anti-rasisme inn som en del av alle fagforeningers og interesseorganisasjoners politikk. Antirasisme må gjennomsyre all politikk, og ikke reduseres til noe særregent som bare angår de få, på sida av det «virkelige politiske livet». Samtidig må den antirasistiske kampen føres på ofrenes premisser.

Fellesinteresser utvikles ikke ved å late som om alle er like, men ved å ta hensyn til forskjeller, og kreve like rettigheter ut fra dette. For eksempel står kampen for morsmålopplæring og skikkelig norskopplæring for innvandrere ikke i motsetning til satsing på norske elever. Tvert imot. Kampen dreier seg om retten til utdanning for alle. Det er denne kampen som gjør at vi har et offentlig skolevesen i Norge i dag.

De viktigste kampsakene i dag er:

- * *Forsvar asylretten. Kamp mot statlig rasisme.*
- * *Kamp for like demokratiske rettigheter for alle.*
- * *Knus apartheid. Støtt frigjøringskampen i Sør Afrika. Fjern apartheidkonsulatet i Oslo.*
- * *Organisert rasisme truer ytringsfriheten. Stopp FMI.*

FORSVAR ASYLRETTEEN - KAMP MOT STATLIG RASISME

I verden finnes mellom 15 og 16 millioner mennesker på flukt. De er på flukt fra sult, miljøkatastrofer, krig og forfølgelse. I 1988 fikk bare 7,8% av asylsøkerne i Norge innvilget sin søknad om politisk asyl. 68% fikk oppholdstillatelse på humanitært grunnlag og 24% ble avvist - av i alt 3000 søkere.

Masseutvisninger av grupper som er politisk forfulgt får katastrofale følger for den enkelte det gjelder. Myndighetenes uttalte grunnlag for å gi avslag er at de mener forholdene i hjemlandet ikke er ille nok. Asylsøkeren har ikke blitt torturert eller sittet lenge nok i fengsel. Myndighetene mener videre at asylsøkerne ikke er troverdige nok, at de overdriver o.s.v. Den egentlige grunnen til avvisningen er at myndighetene ikke ønsker å ta imot flyktninger.

Når myndighetene setter merkelappen «falsk» flyktning på alle som ikke får asyl, mistenkeliggjøres hensikten med flukten. Justisministeren står på denne måten i spissen for å undergrave asylretten, og bygger opp om myten at flyktningen kommer for å snylte på «våre goder». Man opererer med begrepene asylsøker, spontanflyktning og kvoteflyktning.

Asylsøker/spontanflyktning er en person som flykter fra hjemlandet til det landet hun ønsker å søke asyl i, og leverer asylsøknaden i passkontrollen. Å bruke dette begrepet er å forvirre og mistenkeliggjøre. Man må ha klart for seg at disse menneskene har en erfaringsbakgrunn lik de «ekte» flyktningene. En kvoteflyktning er en som Norge i utgangspunktet har sagt ja til å ta imot fra FN. Dette er personer som er registrert og godkjent som flyktninger av FN, og mange av dem har bodd i flyktningeleire i årevis.

Norge har Skandinavias laveste flyktningekvote pr år. Asylsøkeren blir godkjent eller avvist av mottakerlandet. Hvis hun blir godkjent, får hun enten politisk asyl, eller oppholdstillatelse på humanitært grunnlag. Asylsøkere som blir avvist, blir vanligvis sendt med norsk politiskorte tilbake til hjemlandet, uten muligheter til å kunne søke politisk asyl i andre land. De kan også bli returnert til det man kaller 1. asylland, som det landet de har oppholdt seg i før de kom til Norge. For å stoppe «strømmen» av asylsøkere til Norge, har myndighetene satt i gang en rekke tiltak:

- * *Norsk politi er utplassert på flyplasser, havner og togstasjoner i utlandet, for å foreta sjekk av reisedokumenter.*
- * *Utlendingsloven åpner for å kunne botelegge flyselskaper/trafikkselskaper som frakter passasjerer uten gyldige reisedokumenter. (Dvs flyktninger uten visum.) Dette er for å skremme selskapene fra å transportere mennesker de tror er flyktninger.*
- * *Man innfører visumplikt for flere og flere land (f.eks. Chile), noe som gjør det vanskeligere for folk å reise til Norge. Samtidig er det slik at norske myndigheter avviser søknader om visum fra folk fra «flyktningeproduserende» land.*
- * *Man setter i gang masseutvisninger av hele folkegrupper, med begrunnelsen at situasjonen i hjemlandet ikke er farlig. Dette rammer nå spesielt chilenerne og tyrkiske kurdere, men det har også rammet bl.a. kosovo-albanere og tamiler tidligere. Og det vitner om liten virkelig vilje til å lette på situasjonen for politiske opposisjonelle i forskjellige land.*
- * *Norsk polititjenestemenn sendes til asylsøkerens hjemland for å sjekke opplysninger. Skremmende ofte er landets egne myndigheter kilden.*
- * *Et ukjent antall asylsøkere avvises på flyplasser, uten å ha fått kontakt med tolk eller advokat.*
- * *Det settes ut rykter blant flyktninger fra forskjellige land om at det håpløst å få oppholdstillatelse i Norge; så forhindrer man at de prøver seg.*

Behandlinga av asylsøkere er helt tilfeldig. Vanligvis gis det standardiserte avslag, hvor flyktningens fødselsdato og navn er det eneste som skiller det ene avslaget fra det andre. Hovedmålsetninga i enhver asylbehandling er å få flest mulig ut av Norge igjen. Den påståtte individuelle behandlinga er en vits. Man prøver hele tida å finne bevis **mot** at en person er forfulgt, i stedet for å sette kreftene inn på å finne ting som underbygger asylsøkerens forklaringer. Politiets oppførsel i intervjuer med asylsøkere viser at asylsøkeren gjøres til en kriminell - en man mistenker for å ha skumle hensikter, og som man mistenker for å lyge. Dermed blir det en slags tredjegrads-forhør for å avsløre «bløffen».

Norsk innvandringspolitikk må i framtida bygge på solidaritet med undertrykte folk i den tredje verden, og **IKKE** ha som mål å stenge grensene, som i dag. Den norske staten må gå fram som et foregangsland i solidarisk innvandringspolitikk, og drive press mot de andre vestlige statene. På den ene siden må Norge gjennom FN kjempe for at flyktningekonvensjonen av 1951 skal ivareta flyktningenes interesse, og at den skal gjelde **både** undertrykte grupper og enkeltindivider, og på den andre siden kjempe for at grensene åpnes for arbeidsinnvandring. Den norske staten må bygge ut et skikkelig mottakerapparat, der flyktninger blir behandlet som verdige enkeltindivider. I motsetning til i dag, der millioner av kroner og ukjent mengde menneskelige ressurser forbrukes i et apparat der folk sitter til oppbevaring i måneder for å vente på myndighetenes behandling av søknaden sin.

Kampen for å forsvare asylretten handler om folk fra den tredje verden har rett til å bli hørt, om de skal ha krav på solidarisk støtte og om de skal ha rett til å kunne leve et verdig liv.

KAMP FOR LIKE DEMOKRATISKE RETTIGHETER FOR ALLE.

Det norske lovverket fratar innvanderne grunnleggende demokratiske rettigheter som rettssikkerhet og likhet for loven. Dette regelverket fungerer rasistisk fordi det i praksis anvendes slik at det er de svarte innvanderne som fratas slike rettigheter. Forskjellsbehandlinga er et verktøy til å holde nede innvanderne. Vi vil nevne noen eksempler på hvilke rettigheter innvanderne kan fratas, og hvordan forskjellsbehandlinga arter seg.

Utlendingsloven gir politiet adgang til å gripe inn overfor innvandrere i form av å kreve legitimasjon, foreta ransakelse og ta fingeravtrykk, som går mye lenger enn den tilsvarende adgang overfor norske statsborgere. Utlendingsloven innebærer at innvandrerne kan få strengere straffer enn norske statsborgere for samme foreteelse – nemlig det å nekte å vise politiet legitimasjon.

Utlendingsloven gir hjemmel for å fengsle innvandrere for å hindre at de skal begå en straffbar handling i framtida (begår brudd på reglene i utlendingsloven) mens prinsippet ellers alltid er fengsling når man har begått en straffbar handling, eller er mistenkt for dette.

Forslaget til ny utlendingslov møtte hard motstand, men ble vedtatt sommeren 1988.

Den rettssikkerheten som ligger i retten til å klage på et forvaltningsvedtak fratas innvandrere når de kan sendes ut av landet før klagen er behandla. Når utlendingsloven kolliderer med andre regler i lovverket går utlendingsloven foran. På denne måten kan f.eks innvandrere fratas retten til samvær med barna sine, som de har etter barnevernsloven, fordi en av partene kan sendes ut av landet etter utlendingsloven.

Utlendingsloven gir adgang til å oppheve sosialarbeideres taushetsplikt når det gjelder innvandrere. Dersom politiet spør om det, må sosialarbeidere oppgi navn og adresse på innvandrere som oppsøker dem for å få hjelp. På denne måten kan innvandrere skremmes til ikke å søke den hjelp de har krav på etter loven.

Forskjellsbehandling av denne typen er med på å flytte grensene for hva folk godtar når det gjelder svekking av de demokratiske rettighetene. Når forskjellsbehandling av innvandrere godtas, er ikke skrittet langt til å godta tilsvarende forskjellsbehandling av andre undertrykte grupper. Til slutt kan utviklinga ramme alle. Demokratiske rettigheter arbeidsfolk har kjempa fram blir fjerna. Svarte og hvite arbeidsfolk har derfor felles interesser i å kreve like demokratiske rettigheter.

BEKJEMP IMPERIALISMEN - KNUS APARTHEID

Sør-Afrika er et brennpunkt i kampen mot imperialisme og rasisme. Rød Ungdom støtter bredden i motstandskampen. Det er bare de svartes egen frigjøringskamp som kan frigjøre Sør-Afrika. Boikott og internasjonale sanksjoner fører ikke til frigjøring. Men de er en viktig støtte til motstandskampen, fordi de svekker apartheidstaten. Rød Ungdom støtter en opptapping av den væpna motstanden som en viktig vei til frigjøringa. Apartheidregimet er i dag delvis isolert politisk, men ikke økonomisk. Sanksjonene mot Sør-Afrika er lite effektive, og blir ikke fulgt opp.

Rød Ungdom krever at Norge skal gjennomføre en virkelig økonomisk boikott av Sør-Afrika. Det betyr:

- *Forbud mot all varetransport.*
- *Innskjerping av mulighetene for dispensasjoner fra boikotten.*
- *Norge må legge press på USA og EF-landa, for å få dem til å gjennomføre økonomisk boikott.*

Rød Ungdom støtter Shell-boikotten. Vi støtter også kampen mot det Sør-Afrikanske konsulatet i Norge. Apartheidregimet skal isoleres politisk og økonomisk.

KNUS FMI OG DEN GRYENDE FASCISMEN.

Grunnlaget for at det vokser fram rasistiske organisasjoner i Norge, som Folkebevegelsen mot innvandring (FMI) og Stopp Innvandringen, er at klassekampen i Norge skjerper seg. I tider med arbeidsløshet, sosial nød og økonomisk krise, kommer de brune kreftene på banen. De organiserer bevegelser mot innvandring og åpent rasistiske organisasjoner. Bak disse står det godt organiserte høyrekrefter og trekker i trådene. De mobiliserer folk på misnøye med den økonomiske situasjonen, og legger skylda på innvandrere og flyktninger. FMI og tilsvarende strømninger blir først og fremst "løsninger" for dem som rammes av krisa.

Dette kommer tydelig fram når vi ser på utviklinga i Europa, der mer eller mindre erklærte fascister som Le Pen har masseoppslutning rundt sine krav, som i enkelhet sier: en million arbeidsledige og en million innvandrere - løsningen er enkel. Utvis innvandrerne og arbeidsledigheten forsvinner. Den samme type paroler begynner å komme til uttrykk også i Norge. Bl.a. hadde Fremskrittspartiet følgende parole i sitt 1.maitog i Fredrikstad(1989): «Vi krever sjukehusplaser, stans innvandringa, et folkekrav».

Konsekvensene av FMI og Fremskrittspartiets propaganda er at de er offensive forsvarere av herskerklassens raseringspolitikk. Får FMI og de rasistiske elementene i Fremskrittspartiet masseoppslutning rundt sin linje vil dette bane veien for et åpent fascistisk Norge, gjennom undertrykking og vold mot "de svake". Derfor må kampen mot den organiserte rasismen og den gryende fascismen møtes med kamp mot krisa og mot herskerklassen. Men det er også nødvendig å slåss mot den undertrykkinga som flyktninger/innvandrere fra den 3.verden blitt utsatt for, - og for internasjonal solidaritet.

I kampen mot den organiserte rasismen og den gryende fascismen er alle demokratiske krefter viktige allierte. Jo sterkere kampen mot denne strømninga blir, jo mer vil vi makte å presse tilbake den statlige rasismen. Den gjensidige legaliseringa mellom den statlige rasismen og FMI vil bli mindre, og dermed blir det politisk vanskeligere å framstille staten som ikke rasistisk.

Sjøl om vi mener at kampen mot rasistene først og fremst er politisk,så er det viktig å hindre FMI o.l. å spre propagandaen sin. Hvis rasistene får herske i gata,betyr det terror mot innvandrere og anti-rasister. Derfor må alle arrangementer fra rasister møtes med breie demonstrasjoner og aksjoner. Gjennom massemobilisering har anti-rasister vist at vi kan stoppe FMI, bl.a. i Oslo og Arendal.

RØD **UNGDOM**

Postboks 610,

Sentrum, 0106 OSLO 1

